

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/818/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813219934
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3813219934.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členiek JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: J. R., narodený XX.XX.XXXX, občan Slovenskej republiky, bytom V. T. XX, zastúpený advokátom JUDr. Gabrielom Privitzerom, so sídlom Hviezdoslavova 3, Prievidza, proti odporkyni: R. R., narodená XX.XX.XXXX, štátna občianka Slovenskej republiky, bytom V. T. XX, zastúpenej JUDr. Richardom Mikulom, bytom Budatínska 16, Bratislava, o rozvod manželstva, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 22. apríla 2014, č. k. 4C/131/2013-37, jednohlasne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na rozvod manželstva s odporkyňou, pretože na základe skutkových zistení dospel k právnomu záveru, že nie sú splnené zákonné predpoklady na rozvod manželstva podľa § 23 Zákona o rodine. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol svoje zistenia z vykonaných dôkazov, podľa ktorých účastníci uzavreli manželstvo XX.XX.XXXX. Z ich manželstva pochádzajú tri deti: I. R., narodený v roku XXXX, P. R., narodený v roku XXXX a D., narodená v roku XXXX. Posledným spoločným bydliskom účastníkov sú V. T.. Konštatoval, že účastníci sú dlhoroční manželia, navrhovateľ má XX rokov, odporkyňa XX rokov. Obaja sú starobní dôchodcovia, v manželstve vychovali tri detí, ktoré sú dospelé a samostatné. Obaja účastníci sa zhodli na tom, že problémy medzi nimi začali pred troma rokmi. Rezonuje úsilie navrhovateľa dosiahnuť zmenu v očíslovaní rodinného domu, v ktorom býva s manželkou a domu, v ktorom býva syn účastníkov P. s rodinou tak, aby tieto domy mali rovnaké číslo. V tomto úsilí je navrhovateľ vytrvalý, aj za cenu narušenia vzťahov so synom P., ako aj medzi ním a odporkyňou. Sám navrhovateľ uviedol, že príčinou zlého vzťahu s odporkyňou je syn P. a že nebyť problému s týmto synom, s manželkou by žili dobre. Vzťahy s manželkou by sa dali zlepšiť, keby sa prepísalo číslo domu tak, aby obidva domy mali jedno číslo a potom by vzal návrh na rozvod manželstva späť. Rozhodnutie navrhovateľa nie je existenčným rozhodnutím, na ktorom by mal navrhovateľ trvať aj za cenu narušenia vzťahu k deťom a k manželke. Ak navrhovateľ stavia existenciu manželstva na presadení svojho názoru vo veci, ktorá nie je pre existenciu rodiny a manželstva primárna, potom správanie navrhovateľa, ktorý odmieta odporkyňu preto, že sa v tejto otázke nepostavila za neho, treba považovať za zľahčovanie a podceňovanie manželstva, ktoré treba odmietnuť. Navrhovateľ by si mal uvedomiť, že manželia sú si v manželstve rovní v právach i v povinnostiach, že sú povinní spolu žiť, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Spolužitie manželov by malo byť založené na rešpektovaní názoru druhého manžela, na schopnosti prijímať kompromisy.

Proti tomuto rozsudku navrhovateľ podal včas odvolanie. Navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Ako odvolací dôvod uviedol nesprávny skutkový a právny záver okresného súdu. Podľa jeho názoru, sú ich vzťahy v manželstve hlboko narušené, citové vzťahy medzi ním a odporkyňou vôbec neexistujú, pretože pre správanie odporkyne a okolia sa mu za niekoľko rokov úplne odcudzila. Nie je ochotný s odporkyňou obnoviť manželské spolužitie. Domnieva sa, že má právo sa rozvieť, aj keď má 66 rokov. Uviedol, že má narušené vzťahy aj so všetkými deťmi. Synovia sú veľmi nevďační a nič si nevážia. Podporoval ich po každej stránke, počas štúdia, zriadil záložné právo na svoj dom, aby si syn I. mohol kúpiť byt v P., synovi P. daroval rodičovský dom a pomáhal pri opravách. Syn P. sa napríklad vyjadril, aby „naňho prepísal všetky nehnuteľnosti, ktoré vlastní a bude dobre“. Odporkyňa sa ho snaží dostať na psychiatriu, aby ho mohla pozbaviť spôsobilosti na právne úkony a spravovať jeho nehnuteľnosti, ktoré nadobudol od svojich rodičov.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhla rozsudok okresného súdu potvrdiť. Navrhovateľ tak v návrhu, ako aj v odvolaní uvádza účelové a subjektívne dôvody, snažiace sa vyvolať dojem obete, trpiacej v manželstve kvôli manželke a deťom. Navrhovateľ vôbec nepripúšťa, že práve on je skutočnou príčinou vzniknutých problémov, ktoré sa rozhodol riešiť nedôstojným spôsobom, ktorý triešti celú rodinu, ale najmä ničí jej psychiku a dôstojnosť, pritom prežili spolu 43 rokov. Navrhovateľ sa rozhodol, že ona bude jeho rukojemníčka vo vzťahu k deťom, keďže sa mu nedarí dosiahnuť splnenie svojho absurdného a nepochopiteľného záveru, prinútiť syna P. k zmene súpisného čísla domu, ktorý je však v synovom vlastníctve a je zapísaný na liste vlastníctva ako samostatný objekt (stavba). Navrhovateľovi sa snaží zabezpečiť všetky potreby ako varenie, pranie, upratovanie, a to aj s ohľadom na jeho zdravotný stav, keďže strava, ktorú si sám zabezpečuje, jeho zdravotný stav vážne ohrozuje. Navrhovateľ poukazuje na narušené vzťahy s deťmi, čo je naozaj pravda, avšak neuvádza, z akých príčin k tomu došlo. Podľa jej názoru, zodpovednosť za to nesie predovšetkým navrhovateľ, ktorý svojou netolerantnosťou začal najskôr nabúravať rodinné vzťahy negatívnym postojom k dcére D. a neskôr si zaumienil uplatňovať svoje osobné predstavy a nároky voči synovi P., ktorý so svojou rodinou žije v jednom dvore s nimi. Syn I., ktorý má právnické vzdelanie, vysvetlil veci navrhovateľovi, že jeho požiadavky sú neopodstatnené a nesprávne, a tak sa aj on dostal do negatívnej pozície. Navrhovateľ si zjavne neuvedomuje, že prípadný rozvod má aj negatívne dôsledky, ktorými je najmä vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keďže vzhľadom na ich sociálny status - obaja sú dôchodcovia, ani jeden nedokáže finančne vyrovnáť podiel druhého manžela. To potom znamená, že naďalej zostane potreba ich spolužitia, ako aj spoločného uhrádzania nákladov. Významná je aj okolnosť, že s vekom sa môžu vyskytnúť aj choroby a ona je ochotná, napriek uvedeným problémom, o navrhovateľa sa starať.

Krajský súd preskúmal vec v intenciách ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p., v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov, a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je vecne správny, a preto podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ho bolo potrebné potvrdiť. O odvolaní navrhovateľa rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého odvolanie nebolo potrebné prejednať na pojednávaní.

Podľa § 23 ods. 1 Zákona o rodine, súd môže manželstvo na návrh niektorého z manželov rozvieť, ak sú vzťahy medzi manželmi tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo nemôže plniť svoj účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia.

Jediným hmotnoprávnym dôvodom rozvodu je kvalifikovaný rozvrat manželstva. Základným kritériom úvahy, či je manželstvo dostatočne vážne rozvrátené, sú hľadiská objektívne - hľadiská morálky celej spoločnosti. Ide o objektívnu skutočnosť, ktorú musí mať súd preukázanú.

Vážnosť rozvratu manželstva spočíva v dôvodoch, ktoré viedli k podaniu návrhu na rozvod manželstva. Súd je povinný tieto dôvody zisťovať a vyhodnocovať. Manželstvo je možné považovať za vážne narušené a trvalo rozvrátené vtedy, ak sa preukáže, že nemôže plniť svoj účel, teda svoje funkcie, ktorých význam sa počas spolužitia manželov postupne mení. Manželstvo v priebehu svojej existencie plní funkciu sociálnu, ekonomickú, biologickú a výchovnú. Rozvrat je dostatočne trvalý, ak už nemožno očakávať obnovenie spolužitia.

Z ustanovenia § 18 a § 19 Zákona o rodine vyplývajú pre manželov povinnosti, a to povinnosť žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti, vytvárať zdravé rodinné prostredie, starať sa podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov o potreby rodiny a rozhodovať spoločne o všetkých veciach, ktoré sa týkajú rodiny.

Na rozvod manželstva nie je právny nárok, súd posudzuje návrh na rozvod manželstva z vyššie uvedených kritérií, teda starostlivo skúma, či sú tu objektívne splnené zákonné predpoklady povolenie rozvodu manželstva.

V prejednávanej veci odvolací súd preskúmaním zistil, že okresný súd rozhodol negatívne o návrhu navrhovateľa na rozvod manželstva správne. Vykonané dôkazy, ktorými účastníci preukazovali svoje tvrdenia, vyhodnotil správne podľa kritérií v ustanovení § 132 O.s.p., teda podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Jeho skutkový záver, že v prejednávanej veci nie sú preukázané hmotnoprávne predpoklady na rozvod manželstva podľa § 23 Zákona o rodine, zodpovedá výsledkom vykonaných dôkazov a je správny. Správny je potom aj právny záver okresného súdu, že nebol preukázaný z vykonaných dôkazov taký vážny a trvalý rozvrat v manželstve účastníkov, ktorý by nebolo možné odstrániť.

V spoločnosti existujú morálne pravidlá, všeobecne uznávané pravidlá slušnosti, ktoré sa majú vo vzťahoch v rodine uplatňovať, a to aj vo vzťahoch medzi rodičmi a deťmi.

Navrhovateľ neprodukoval, ale ani neuviedol konkrétne závažné okolnosti, pre ktoré sú jeho vzťahy so všetkými deťmi narušené, pritom zásadne rodičia svoje deti podporujú a tešia z ich úspechov, v ktorejkoľvek životnej oblasti.

Nezodpovedá morálke a slušnosti, aby navrhovateľ kvôli rodinnému domu, ktorý vlastní jeho syn, hoci mu pôvodne poskytol starorodičovský dom, po mnohých rokoch vyvolával nedorozumenie, trval na „jednom súpisnom čísle“, namiesto toho, aby bol spokojný, že jeho syn s rodinou, aj s jeho prípadným pričinením má slušné bývanie.

Pre uvedenú okolnosť, čo vyplynulo z výsledkov dokazovania, nie je prípustné narúšať povinnosti, ktoré pre manželov vyplývajú zo zákona, navyše, keď navrhovateľ nepreukázal, že odporkyňa svojím správaním porušovala svoje povinnosti. Práve naopak, je to navrhovateľ, ktorý rôznymi schválnosťami znepríjemňuje život svojej manželke a blízkym, preto nemôže spravodlivo žiadať, aby jeho správanie a obviňovanie bez ďalšieho znášali. Úvahy navrhovateľa, že kroky odporkyne v súvislosti s jeho zdravím sú vypočítavé, nemožno akceptovať, pretože je predovšetkým v záujme navrhovateľa, ale aj v záujme jeho blízkych, aby sa prípadné problémy odborne posúdili. Podľa názoru odvolacieho súdu, aj tieto kroky odporkyne možno hodnotiť aj záujem a snahu o udržanie dlhoročného manželstva s navrhovateľom, teda snahu o odstránenie príčin, ktoré spôsobujú v manželstve problémy.

Z dôvodov uvedených vyššie, sa odvolací súd stotožnil so záverom okresného súdu, že rozvod manželstva v prejednávanej veci nie je opodstatnený a rozsudok okresného súdu potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 144 O.s.p. a vyslovil, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania (ktoré napokon ani nežiadali).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .